

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ετησία . . . δρ. 8,— Ἐτησία φρ. χρ. 10,— Εξαμηνος . . . 4,50 Ἐξαμηνος > > 5,50 Τριμηνος . . . 2,50 Τριμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα κρηνησόμενα ἐνῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐθριπίου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον</p>
<p>Περίοδος Β.—Τόμος 16^{ος}</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1909</p>	<p>Ἔτος 31^{ον}.—Ἀριθ. 22</p>

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψαν οἱ σύντροφοί μας καὶ ἡ πρώτη μου ἐρώτησις ἦτο:

— Τίποτε νέον;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Τζὼν Χάρτ.

— Ἐκάματε τὸν γῦρον τοῦ ὄρμου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Νάβ Οὐάλλκερ, καὶ εἶδαμεν μερικὰ ἔγνη τῶν ὑλικῶν, τὰ ὅποια παρετήρησε χθές ὁ κύριος Οὐέλλε.

— Ἄς περιμεινωμεν! εἶπα, διότι δὲν ἀπεφάσιζα ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ δάσος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ προσοχή μας εἰλικύθη ἀπὸ μιαν ταραχὴν τῶν ὑδάτων, ἐκτεινομένην μέχρι τῶν βράχων.

— Πέθαν νὰ προέρχεται αὐτός ὁ σάλος; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ Οὐέλλε.

— Πολὺ περίεργον, εἶπα, χαμηλόνων ἐξ ἐνοστικτοῦ τὴν φωνήν. Ὁ ἄνεμος ἔπεσαν ἐντελῶς. Καὶ ἄνω ἡ ἐπιφανεία τῆς λίμνης εἶνε ταραγμένη.

— Μήπως εἶνε καὶ τὰ βάθη τῆς; ἠρώτησεν ὁ Οὐέλλε κύπτων διὰ νὰ κούη καλλίτερα.

Πραγματικῶς, ἡδύνατό τις κάλλιστα νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι κάποιον πλοῖον διεθύνετο ὑπερβυχίως πρὸς τὸν ὄρμον, καὶ ὅτι ἡ μηχανὴ τοῦ ἐπροξένοι τὴν ἀναστάτωσιν ἐκείνην.

Σιωπηλοὶ ὄντες, ἀκίνητοι,

προσεπαθοῦμεν νὰ διασχίσωμεν τὸ πύκνυν σκότος, ἐνῶ ἡ παρατηρηθεῖσα δίνη ἐνεδυναμοῦτο ὀλονέν, καὶ τὰ μικρὰ κύματα ἐπληττον ἤδη τοὺς βράχους τοῦ ὄρμου.

Ὁ Τζὼν Χάρτ καὶ ὁ Νάβ Οὐάλλκερ εἶχον ἀναρριχθῆ δεξιῶ εἰς ἓνα βρά-

χον, ἐνῶ ἐγώ, ἐσκυμμένος μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ὕδατος, κερηκολύθουν τὴν ἀξέουσαν ὀλονέν ταραχὴν. Μετ' ὀλίγον μοι ἐφάνη ὅτι διέκριναν κ' ἓνα κρότον ρυθμικόν, ὁμοιον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον παράγει ἡ κινουμένη ἐλιξ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! ἀνέκραξεν ὁ Οὐέλλε, κύπτων πλησίον μου. Πλησιαζει πλοῖον!

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη, ἐκτός εἴην ἡ Ἐρία ἐγκητή...

— Ὅχι! εἶνε πλοῖον! ὑπέλαθεν ὁ Οὐέλλε. Διευθύνεται ἄρα γε πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὄρμου, ἢ μήπως θέλει νὰ ἀράξῃ ὑψηλότερα;

— Ἐδῶ τὸ εἶδατε καὶ τὰς δύο φορές;

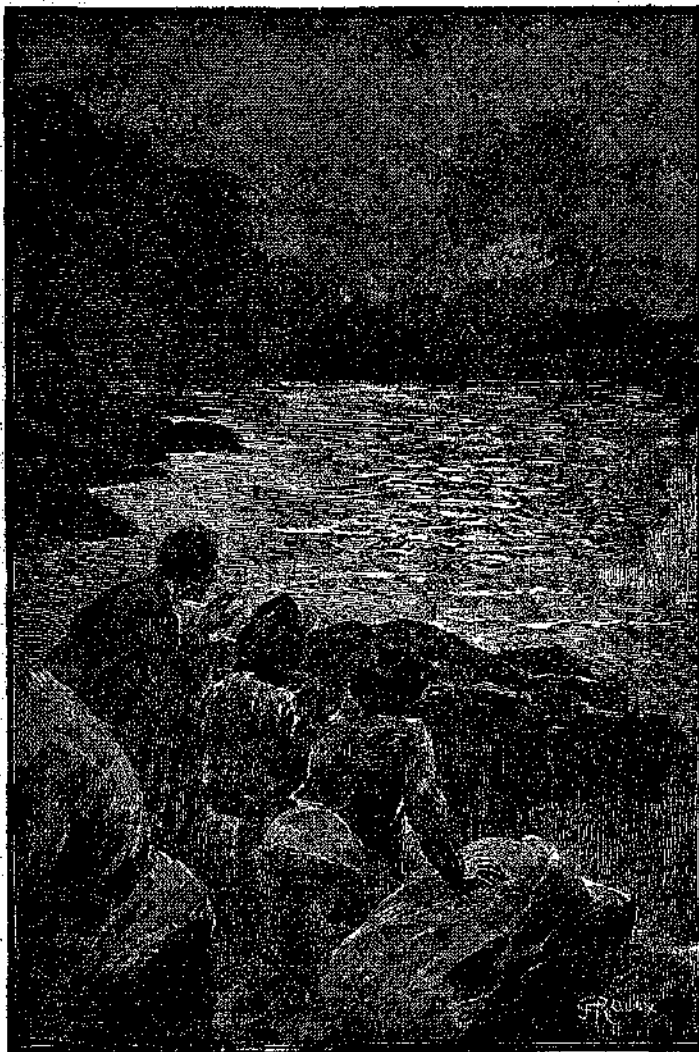
— Ἐδῶ ἀκριβῶς, κύριε Στρώκ.

— Τότε λοιπόν, εἴναι, — καὶ δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε τὸ ἴδιον, — δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἐπακίθη εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν!

— Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ!.. εἶπε τότε ὁ Οὐέλλε, τείνων τὴν χεῖρά πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὄρμου.

Οἱ σύντροφοί μας εἶχον ἐπιστρέψῃ πλησίον μας. Ἡμιεκκλιμένοι καὶ οἱ τέσσαρες ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς ἀκτῆς, ἐκυπτάζαμεν πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Ἄοριστος διεκρίνετο μαῦρος ὄγκος, κινούμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ἐπροχώρει βραδύτατα, καὶ ὁ κρότος τῆς ἐλικῆς τοῦ ὀλοῦς ἤκούετο τώρα. Ἴσως ἡ μηχανὴ εἶχε σταματήσει κλέον καὶ τὸ σκάφος ἐκινεῖτο μόνον μετὰ τὴν κεκτη-



«Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ!.. εἶπεν ὁ Οὐέλλε, τείνων τὴν χεῖρά...» (Σελ. 181, στ. γ')

μένην ταχύτητα. Όπως και την προτε-
 ραίαν, το υποβρύχιον έμελλε λοιπόν να
 διακυβευόσθαι εντός του έδρου!.. Άλλά
 διατί επέστρεψεν εις το μέρος, από το
 όποιον είχε φύγη; Είχεν άρα γε υποστή
 έν τώ μεταξύ και άλλας βλάβας, αι
 όποιαι τή ημκόδιζαν νάναγθῆ εις το
 πέλαγος; Η μήπως εύρέθη εις την
 ανάγκην νάναχωρήσῃ πριν να τελειώ-
 σουν έντελώς αι έπισκευαί του; Ποίος
 λόγος τή ηνάγκασε να επανέλθῃ εις τόν
 έδρον; Και άν είχε σκοπόν να μετα-
 βληθῆ έξάφνα εις αυτόκίνητον και να
 φύγη διά τών έδών του Όχι; ..
 Όλαι αύται αι άπορίαι παρουσιά-
 σθησαν εις τή πνεύμα μου, έννοείται
 δε ότι δεν ήμην εις θέσιν να λύσω καμ-
 μίαν.
 Άλλως τε έβασίζεσθαι πάντοτε, ο
 Ουέλλας και εγώ, εις την ύπόθεσιν ότι
 τή ένώπιόν μας μηχανήματα ήτο πράξ-
 ματι τού Κοσμοκράτορος, ο Τρόμος
 εκείνος, από τόν όποιον άπεστάλη ή
 έπιστολή, ή άπαντώσα άρνητικώς εις
 τας προτάσεις τής Κυβερνήσεως. Και
 όμως ή ύπόθεσις αύτή δεν έπρεπε να
 έχῃ τήν βαρύτητα μιας βεβαιότητος,
 μολοντί τοιαύτη μας έφαινετο.
 Έντούτοις τή πλοίον εξηκολούθει να
 προχωρή, να πλησιάξῃ, έφαινετο δε ότι
 ο κυβερνήτης του έννώριζε τελείως τή
 κατατόπια τού Μπλακ-Ρώκ, άφού διη-
 θύνητο ασφαλώς έν πλήρει σκοτία. Κα-
 νείς φανός επί τού πλοίου, καμμία έσω-
 τερική λάμψις έξερχομένη διά τών φεγ-
 γιδών. Η μηχανή ήκούετο λειτουρ-
 γούσα ήρέμα. Όλίγα λεκτά άκόμη και
 ο Τρόμος θά προσωρμιζέτο εις τή μέ-
 ρος εκείνο τής ακτής, όπου οι βράχοι,
 εις ύφος πέντε ή έξ ποδών ύπεράνω τής
 έπιφανείας τής λίμνης, έσχημάτιζαν
 μικρόν επίπεδον, έν είδει απόθαρας.
 — Νά μή μείνωμεν εδώ!..είπεν έ-
 ξάφνα ο Ουέλλας, άρπάζων τόν βραχιό-
 νά μου.
 — Όχι, άπεκρίθη, διότι κινδυνεύο-
 μεν νάνακαλυφθώμεν. Πρέπει να κρυ-
 φθώμεν εις μέρος κατάλληλον και να
 περιμένωμεν.
 — Σας ακολουθώμεν.
 — Έμπρός!
 Δεν έπρεπε να χάσωμεν ούτε στιγ-
 μήν. Όλίγον κατ' όλίγον ο όγκος έ-
 πλησίαζε, και επί τού καταστρώματος
 τού μόλις έξεχόντος από τήν έπιφά-
 νειαν τού ύδατος, διεκρίνοντο δύο άν-
 θρωποι.
 Άρισμένως λοιπόν, δύο μόνον άνδρες
 εύρίσκοντο επί τού πλοίου;
 Ο Ουέλλας και εγώ, ο Τζών Χάρτ
 και ο Νάθ Ουάλκερ, έγυρισάμεν όπισω
 από τήν διόδον και ήρχισάμεν να έρ-
 πώμεν κατά μήκος τών βράχων. Έδώ
 κ' εκεί έχανον κοιλότητες, μικρά σπή-
 λιατα. Είς έν έξ αυτών είσεχώρησα μετά

του Ουέλλας, οι δε άνθρωποι μου εις έν
 άλλο.
 Έάν οι άνδρες τού Τρόμου άπει-
 θάζοντο εις τήν ακτήν, δεν θα μας έ-
 βλεπαν μέν, θα τούς έβλέπαμεν όμως
 από τας κρύπτας μας και θα ήμπορού-
 σαμεν να ένεργήσωμεν κατά τας περι-
 στάσεις,
 Από τών θόρυβον, ο όποιος έγένετο
 προς τή μέρος τής λίμνης, από μερικάς
 λέξεις ανταλλαχθείσας άγγλιστί, ήτο
 προφανές ότι τή πλοίον είχεν άράξῃ.
 Σχεδόν άμέσως έν σχοινίον έρρίφη εις
 τήν έσχατιάν ακριβώς τής έρίδου, από
 τήν όποιαν πρό όλίγου άπεμακρύνθη-
 μεν. Προχωρήσας ο Ουέλλας μέχρι τής
 γωνίας, είδεν ότι τή σχοινίον έσύρετο
 υπό ένός έκ τών δύο εκείνων άνδρών, ο
 όποιος είχε πηδήσῃ έξω, ήκούετο δε και
 ο κρότος τής μικρής άγκύρας, έσυσής
 τή έδαφος.
 Μετ' όλίγα λεκτά, ή άμμος τής ά-
 κτής έτριζεν από βήματα.
 Δύο άνθρωποι, διελθόντες τήν διόδον
 διεθυβύνοντο προς τή δασύλλιον. Έβά-
 διζον πλησίον άλλήλων υπό τή φως ένός
 φανού.
 Τί έζήτουν εις εκείνο τή μέρος; ..
 Μήπως ο όρκος Μπλακ-Ρώκ ήτο πραγ-
 ματικώς τού νεώριον και τ' όρμητή-
 ριον τού Τρόμου; Μήπως ο κυβερνή-
 τής του διετήρει εδώ άποθήκην τροφίμων
 και ύλικών, και ήρχετο να παραλαμ-
 θάνῃ έτι έχειράζετο διά τας ταξειδιά
 του, καλώς γνωρίζων τήν έρημίαν τού
 τόπου, όπου δεν έμυδύνετο νάνακαλυ-
 φθῆ από κανένα;
 — Τί θα κάμωμεν; .. ήρώτησεν ο
 Ουέλλας.
 — Θα ήσθώμεν αυτούς τούς άνθρώ-
 πους να έπιστρέψουν, και τότε...
 Δεν ήδυνήθην να προχωρήσῃ από τήν
 έκπληξιν.
 Οι άνδρες δεν άπειθον ούτε τριάκον-
 τα βήματα από ήμάς, όταν ο εις έξ
 αυτών έστράφη, και τή φως τού φανού,
 τήν όποιον έκράτει, έπεσεν επί τού προ-
 σώπου του.
 Τό πρόσωπον αύτό τή έγνώριξα!
 Ητο εις έκ τών άγνωστών, οι ο-
 ποίοι με κατεσκόπευαν και με παρε-
 φύλατταν έξωθεν τής οικίας μου εις
 τήν Δόγκ-Στρήτ... Δεν έκαμνα λάθος.
 Τήν ανεγνώρισα όπως θά τήν ανεγνώ-
 ριζε και ή υπήρξιά μου. Ητο εις
 τών κατασκόπων, τών όποιων είχα χά-
 σῃ τή γῆν!... Δεν υπήρχεν άμφιβολία
 ότι ή έπιστολή τήν όποιαν είχα λάβῃ,
 — και τής όποιας ο γραφικός χαρακτήρ
 ήτο ο αύτός με τόν τού Κοσμοκρά-
 τορος, — έξ αυτού προήρχετο. Είχε λοι-
 πόν γραφή και αύτή επί τού Τρόμου; ..
 Άλλά δεν έκαμνα λόγον είμη περί τού
 Γκρέητ-Άβρυ... Είς τή Γκρέητ-Άβρυ
 μοί άπηγόρευσε να επανέλθῃ με τούς

άπειλάς... Και άκόμη μίαν φοράν έ-
 συλλογίσθη, ποία σχέσις είμπορεί να
 ύπάρχῃ μεταξύ τού Γκρέητ-Άβρυ και
 τού Τρόμου...
 Με όλίγας λέξεις άνεκοίνωσα πάντα
 προς τήν Ουέλλας, ο όποιος μοί άπεκρίθη:
 — Άκατανόητα πράγματα!
 Έν τούτοις οι δύο άνδρες εξηκολού-
 θησαν τήν πορείαν των προς τή δάσος
 και μετ' όλίγον εξηφανίσθησαν υπό τή
 δένδρα.
 — Φθάνει μόνον να μήν ανακαλύθουν
 τ' άλογά μας!.. έπιθύρησεν ο Ουέλλας.
 — Δεν τή πιστεύω...δεν θά προχω-
 ρήσουν πολύ βαθειά...
 — Άν όμως ίδούν τή άμάξῃ;
 — Πάντα θά έπιστρέψουν διά να έπι-
 διασθώμεν, και θά είμεθα έν καιρῷ διά
 να τούς κάμωμεν τήν υποχώρησιν.
 Άλλως τε, προς τή μέρος τής λί-
 μνης, εκεί όπου ήτο άραγμένον τή
 πλοίον, κανείς θόρυβος δεν ήκούετο.
 Έξήλθον από τήν κρύπτην μου, έπρο-
 χώρησα διά τής διόδου και έσταμάτησα
 εις τή μέρος, όπου ή μικρά άγκυρα έδάγ-
 κανε τήν άμμο.
 Τή πλοίον έστέκετο εκεί ήσυχον, δε-
 μένον με τή σχοινίον του. Κανέν φως,
 κανείς άνθρωπος, ούτε επί τού κα-
 ταστρώματος, ούτε επί τής γεφύρας.
 Η έσκαρτα δεν ήτο κατάλληλος; ..
 Νά κηδήσωμεν επί τού σκάφους και
 νάναμείνωμεν τήν έπιστολήν τών δύο
 άνδρών; ..
 — Κύριε Στρήτ!... κύριε Στρήτ!...
 Μ' έφώναζεν ο Ουέλλας.
 Έπέστρεψα τρέχων και είσεχώρησα
 πάλιν εις τήν κρύπτην, πλησίον του.
 Ίσως ήτο πλέον πολύ άργά διά να
 καταλάβωμεν τή πλοίον ίσως άκόμη ή
 απόπειρα νάπετύχαιεν εάν και άλλοι
 άνδρες εύρίσκοντο επί τού Τρόμου...
 Όπωςδήποτε, ο κρατών τήν φανόν
 και ο σύντροφός του είχον αναφανῆ
 παρά τήν άκραν τού δάσους, κατερχό-
 μενοι προς τήν ακτήν. Ασφαλώς, ου-
 δέν τή υποκτον είχον ανακαλύψῃ.
 Και οι δύο έκράτουν από έν δέμα.
 Όταν έξφασαν παρά τήν άγκυραν, ή-
 κούσθη μία φωνή:
 — Ε! καπετάνιε; ..
 — Έδώ! κάποιος τούς άπεκρίθη.
 Ο Ουέλλας μοί έπιθύρησε:
 — Είνε τρεις!..
 — Ίσως τέσσαρες... παρετήρησα
 ίσως πέντε ή έξ!..
 Τά πράγματα, βλέπετε, περιεπλέ-
 κοντο. Έναντίον πληρώματος πολυα-
 ρίθμου, τί ήδυνάμεθα να κάμωμεν; ..
 Έν πάση περιπτώσει, ή παραμικρά
 άσυνεσία θά μας έτοιμάζεν ακριβά.
 Και τώρα; Οι δύο εκείνοι άνδρες θά
 επέβιβάζοντο με τή δέματά των; .. Ε-
 πείτα, λυόμενου τού σχοινίου, ο Τρό-
 μος θάνεχώρει άρα γε από τόν έδρον,

ή θά έμενεν εκεί μέχρι τής πρωίας;
 Άλλ' εάν εξέπλεε, δεν θά έχανετο δι-
 ήμῃς; Πού να τόν εύρωμεν πάλιν; ..
 Άν από τήν λίμνην Έρίαν, διά τών
 έδών τών διαμέσων Συμπολιτειών ή
 τού ποταμού Δετρούα, μετέβαινε εις
 τήν λίμνην Γρών; Πότε θά επέστρε-
 φε και πάλιν εις τόν έδρον Μπλακ-
 Ρώκ; ..
 — Έπάνω τους!.. είπα προς τόν
 Ουέλλας. Είμεθα τέσσαρες. Σεις, εγώ,
 ο Χάρτ και ο Ουάλκερ. Έχένοι δεν
 ύποπτεύονται τίποτε...Θά έπιπέσωμεν
 αϊφνιδίως και θά τή χάσουν. Έμπρός
 και ο Θεός βοηθός!..
 — Άκούτε; είπεν ο Ουέλλας άρπά-
 ζων τόν βραχιόνά μου, ένῶ εγώ ήμην
 έτοιμος να κραξω τούς ανθρώπους μου.
 Τήν στιγμήν εκείνην εις έκ τών δύο
 εύλκωσε τή πλοίον, τή όποιον έπλησίασε
 τούς βράχους. Μετ' όλίγον ήκούσαμεν
 εύκρινέστατα τήν έπόμενον διάλογον
 μεταξύ τού κυβερνήτου και τού συντρό-
 φου του:
 — Ήσαν όλα έν τάξει εκεί-κέρα;
 — Όλα, καπετάνιε.
 — Άκόμη δύο δέματά μένου; ..
 — Δύο.
 — Ένας όρκος φθάνει διά να με-
 ταστρεθώ και αύτά εις τήν Τρόμου;
 Ητο λοιπόν ο Τρόμος! ή μηχανή
 τού Κοσμοκράτορος!..
 — Μάλιστα... ένας μένον όρκος
 φθάνει...
 — Καλά. Θα φύγωμεν αύριο τή
 πρωί, με τήν ανατολήν τού ήλιου.
 Τρεις λοιπόν ήσαν επί τού Τρόμου,
 μόνον τρεις, ο κυβερνήτης και οι δύο
 εκείνοι άνδρες; ..
 Τώρα βεβαίως αύτοι θά επήγαιναν
 πάλιν εις τή δάσος, διά να φέρουν και
 τή άλλα δύο δέματά. Έπειτα, έπιστρέ-
 φοντες, θά επέβιβάζοντο, θά κατήρχοντο
 εις τούς θαλαμίσκους των και θά κάτε-
 κλίνοντο να κοιμηθώμεν ως τή πρωί...
 Δεν θά ήτο τότε ή κατάλληλος στιγμή
 να τούς καταλάβωμεν έξ έφένου, πριν
 προσθάσων νάμυθώμεν;
 Βέβαιον πλέον, άφού τή ήκούσαμεν
 από τή στόμα αύτού τού κυβερνήτου,
 ότι ο Τρόμος δεν θάνεχώρει πρό τής
 αύγῆς, ο Ουέλλας και εγώ έσυμφωνή-
 σαμεν νάφύσωμεν πρώτα να έπιστρέψουν
 οι δύο άνδρες και να κοιμηθώμεν, διά να
 κυριεύσωμεν τή πλοίον.
 Διότι τώρα τήν προτεταίαν ο κυβερ-
 νήτης ήνάγκασθη να φύγη από τόν έρ-
 μον πριν συντελεσθῇ ή φόρτωσις τών
 δεματών και πάλιν να επανέλθῃ, τούτο
 δεν ήδυνάμην να εξηγήσω. Έν πάση
 περιπτώσει ήτο μία καλοτυχία δι' ήμάς,
 και έπρεπε να τήν έπωσληθώμεν.
 Ητο ή δεκάτη και ήμισία.
 (Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΝΑΙΔΕΙΑ
 Άγαπητοί μου,
 Η την προηγουμένην μου
 έπιστολήν, σας διη-
 γήθην τήν ιστο-
 ρίαν τής μικρής
 μου ειλῆς Έλέ-
 νης, ή όποία, εις
 μίαν περίστασιν,
 έδειξε συστολήν
 παραδόξον και
 ασυγγώρητον.
 Σήμεραν, δια
 τήν αντίθεσιν,
 θά σας διηγήθῃ τήν ιστορίαν τού νεα-
 ρού Άλέκου, — όχι, αύτός δεν ήνε φίλος
 μου! — ο όποιος, εις μίαν άλλην περί-
 στασιν, έδειξε θράσος και αναίδειαν
 καταπληκτικήν.
 Ο Άλέκος γράφει πεζά και έμμε-
 τρα. Μάλιστα έτύπωσε πέρου κ' ένα
 βιβλιάρικον με τραγουδάκια μετριώτατα.
 Πολύ χωρίς, βλέπετε, βγήκε εις τήν
 «δημοσιότητα». Άλλ' άν ήτο μόνον
 αύτό, δεν έπείραζε...Τή χειρότερον ήνε
 ότι τή έπήρε άπάνω του, και φαντάζε-
 ται έκτοτε, ο άμούστακος αύτός νεα-
 νίσκος με τή άνοστα στιχάκια, ότι ήνε
 ο μεγαλύτερος ποιητής τής Ελλάδος!
 Τύφλα νάχουν εμπρός του και ο Πολέ-
 μης, και ο Δροσίνης, και ο Προβελέγ-
 ης, και αυτός άκόμη ο Παλαμῆς!
 Άν τόν ήκούσατε με πόσην περιφρόνη-
 σιν όμιλεί δι' όλους αυτούς...θα έσπά-
 νατε στα γέλια.
 Έσχάτως ο Άλέκος άπεφάσισε να
 γράψῃ κάτι και διά τή θέατρον. Και τί
 νομίζετε; Ούτε πολύ ούτε λίγο: μίαν
 τραγωδίαν! Έ, θά πῆτε, όλοι γρά-
 φουν, και μεγάλοι και μικροί...Δεν λέ-
 γω όχι. Άλλ' ακούσατε τή παρακάτω.
 Μίαν ήμέραν έλαβή ένα γράμμα από
 τήν κύριον Άλέκον. Χωρίς πολύ να με
 γνωρίζῃ, μου έγραφε και με παρακα-
 λούσε να τού αφιερώσω μίαν ώραν,
 διά να μου διαβάσῃ τήν τραγωδίαν του
 και νάκούσῃ τήν γνώμην μου. Πολύ
 καλά! Αυτό έπιτρέπεται. Τού άπῆν-
 τησα ότι είμαι εις τήν διάθεσιν του και
 τού προσδιώρισα μίαν ώραν διά να έλθῃ
 να μ' εῖρῃ... Ο κύριος ήλθε μισήν ώ-
 ραν άργότερα, δύο δε δλοκλήρους ώρας
 κατόπι μ' έβασάνισε — κυριολεκτικώς, —
 με τήν ανάγνωσιν τής τραγωδίας του.
 Και μ' ένα ύφος; ! Δες και ήτο του-
 λάχιστον ο Βίκτωρ Ουγγώ...παιδί, —
 τότε που τόν έλεγον άεζοχο παιδίον,
 enfant sublime...
 Μεταξύ μας σας λέγω, ότι ή τρα-
 γωδία τού Άλέκου δεν αξίζει τίποτε.
 Άνόητη, κακογραμμένη, άσυνάρτητη,
 και, τή χειρότερον, χωρίς να έμπνῆ

καμμίαν έλπίδα διά τή μέλλον. Έγνο-
 εῖται όμως, ότι δεν άπῆλπισα τόν νέον
 ποιητήν άμέσως. Θά ήτο σκληρότης και
 άγένεια. Τού τή είπα με τρόπον και
 προσεπάθησα να τόν πείσω ότι δεν έ-
 πρεπε ούτε να τυκώσῃ τή έργον του,
 ούτε να τή δώσῃ εις τή θέατρον.
 — Μα τί; δεν σας άρέσει; με ήρώ-
 τησε μίαν στιγμήν, κατάπληκτος.
 — Όχι, άπῆντησα, μου άρέσει: ως
 πρώτον έργον μάλιστα, ήνε και πολύ
 καλό... Άλλά ξερετε... τή θέατρον έχει
 άπαιτήσεις ο κόσμος δεν άγαπά τή έρ-
 γα τών άρχαρίων, και προκάντων τας
 τραγωδίας...Διά να γράψῃ κανείς τρα-
 γωδίαν πρέπει να ήνε, όχι μόνον ποιή-
 τής, αλλά και ώρμος, να έχῃ πείραν
 τού κόσμου...ξέρω κ' εγώ; Σεις είσθε
 πολύ νέοι... Άρραστήτε τώρα στα τρα-
 γουδάκια σας, και άργότερα...Ξερετε,
 θά παραξενευθώμεν με τή θάρρος σας
 και θά γελάσωμεν...
 — Μα τί λέτε; ανέκραξεν ο νεα-
 ρός ποιητής. Πέρου ένθουσιασθηκαί με
 τή δράμα τού κ. Τρικούπη, και φέτος
 θά γελάσωμεν με τήν τραγωδίαν μου!
 Τί να τού άπαντήσω τώρα; Συνέ-
 κρινε τήν γελοίαν του τραγωδίαν με τή
 ευμορφον δραματάκι τού κ. Τρικούπη!
 Όταν ο έγωίσμος τυφλώνει τόσο, κάθε
 λόγος ήνε πλέον περιττός.
 — Μπορεί νάχετε δικιο, άπῆντησα,
 αλλά ξερετε κ' έν άλλο: θά δυσκο-
 λευθῆτε πολύ να βρῆτε θέατρον να σας
 παίξῃ αύτήν τήν τραγωδία. Είσθε νέοι
 και σχεδόν άγνωστοι...
 — Έγώ άγνωστος; δέσποσην ο ποι-
 ητής μήπως δεν έβγαλα τή ποιήματά
 μου; Και τί τάχα; πού γνωστός ήταν
 από έμέ ο κ. Τρικούπης, όταν τού έ-
 παιξαν τή δράμα του;
 Πάλιν ο Τρικούπης... Εμειδιάσα και
 είπα:
 — Δεν έχετε δικιο... Ένα δραμα-
 τίκον μονόπρακτο, τή πέρνου πιδ εύ-
 κολα. Ούτε κόπους θέλει ούτε έξοδα...
 Άλλά μία τραγωδία πεντάπρακτη, με
 τόσα σπηνικά...
 — Είς αύτό θά με βοηθήσετε σεις!
 άπῆντησεν έτοιμώς ο ποιητής' άμα
 συστήσατε τή έργον μου, άμα τούς πῆτε
 ότι ήνε ώραϊον και τούς βεβαιώσατε ότι
 θά έχῃ έπιτυχίαν, θά τή πάρουν!
 — Έγώ; έπιθύρησα' και πώς είμ-
 πορώ εγώ να έγγυηθῶ περί τής έπιτυ-
 χίας; ..θέλετε να πάρω στα λαϊμό μου
 τούς ανθρώπους;
 — Περιέργο αύτό, είπεν ο ποιητής'
 δστε άρνείσθε να με βοηθήσετε;
 — Είς αύτό; ναι. Δυστυχώς δεν
 είμπορώ...ότι άλλο θ' έλετε!..
 — Μα, σας παρακαλώ! έπέμεινεν ο
 Άλέκος.
 — Μα σας είπα! έπέμεινα κ' εγώ.
 Η πεποίθησις μου ήνε ότι τή έργον

σας δεν πρέπει να καυχῆθῃ. Πῶς θέλετε τώρα να κάμω παρὰ τὴν πεποιθισίν μου; Ὁ Ἀλέκος ἤλλαξεν ὕψος διαμιᾶς.

— Πολὺ καλά! εἶπε· σὰς εὐχαριστῶ! ἐνόησα!

— Τὶ ἐνόησες, παρακαλῶ; ἤρωτησα πειραχθεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕψος.

— Κρίμα ποῦ μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἀγαπάτε καὶ υποστηρίζετε τοὺς νέους!.. ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἀλέκος. Τώρα ἄνωγας βλέπω, ὅτι τοὺς φθονεῖτε καὶ εἰς ἔκπῳς ὄλοι. Φοβάσθε μὴν ἐπισκίαση ἡ τραγωδία μου τὰ δικὰ σας ἔργα καὶ τῶν φίλων σας! Αὐτὸ εἶπε!..

Ἐμείνα πρὸς στιγμὴν ἄφωνος. Με κατέπληξε τίσον τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγαθιέας! Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου ἔδλεπα γένν με τέτοιον ἐγωϊσμόν καὶ με τέτοιον θράσος!.. Ὅταν συνῆλθα τὸν παρακάλεσα εὐγενέστατα νὰ ἀμυδραίνω τὴ γωνιά καὶ ὅταν ἔμεινα μόνος, ἐκάθησα νὰ σὰς γράψω αὐτὴν τὴν διδακτικὴν ἱστορίαν.

Ἄν μ' ἐρωτήσετε τώρα, τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀλέκος; Ἐργυρ. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω. Ἄν μάθω ἐν τῷ μεταξύ, θὰ σὰς πληροφορήσω...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

[Ἀπὸ τὸν νέον τόμον ποιημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ», τὸν ὁποῖον ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ὁ ἀγαπητὸς μας συνεργάτης κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἀποσπῶμεν τὸ ἐπόμενον διδακτικώτατον.]

Η ΠΕΤΡΑ

Κατοικεῖς τοῦ δρόμου
Μιά πέτρα εἶνε οἰκισμένη,
Ἀδιάφορος διαβάτης
Περνοῖ ἀπὸ σιμὰ,
Σκοντάφτει πέτριε χάμω,
Σηκώνεται, διαβαίνει
Καὶ με χαμένα λόγια
Τὴν πέτρα βλαστημᾷ.

Καὶ δεύτερος καὶ τρίτος
Καὶ τέτατος διαβάτης
— Τὴν ὥρα ποῦ τὸ σκότη
Τὰ βραδυνὰ ἀρχοῦν—
Ἀστόχαστοι κ' ἐκεῖνοι
Διαβαίνουσι κοντὰ τῆς
Κι' ὄλοι σκονιάφτουσι, κ' ὄλοι
Τὴν βρίζουσι καὶ περνοῦν.

Κ' ἡ πέτρ' ἀπολογήθη
Κ' εἶπε στὸν τελευταῖο:
— Κ' ἂν σκόνταφταν οἱ ἄλλοι
Κ' ἂν σκόνταφτες καὶ σὺ,
Κακόβουλε διαβάτη,
Τί φταίω ἐγὼ, τί φταίω
Κι' ὄλοι με βλαστημάτε
Μὲ λίκρα περισσή;

Ἄν ἀπὸ σὰς ὁ πρῶτος
Μ' ἔβγαξ' ἀπὸ τὴ μέση
Καὶ μ' ἀκουμινοῦσε πέτρα
Στοῦ δρόμου τῆ γωνιά,
Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
Κανεὶς δὲν θᾶχε πέσει,
Μήτε θὰ μ' εἶχε βρῆσει
Μὲ τὴν ἀπονοή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐξηκολούθησε νὰ σκέπτεται:

— Ἄλλὰ τί λέγω; Ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέρασε ἀκόμη. Τὰ θηρία θὰ ξαναγυρίσουν ἀπ' ἐδῶ ἄμα πλοῦν, γιὰ νὰ κἀνε ἕνωσιν. Τότε μπορεῖ νὰ με ἰδοῦν. Τί νὰ κάμω;.. Πῶς νὰ σωθῶ; Νὰ σηκωθῶ αὐτὴ τὴ φορὰ... Καὶ ἐπειτα; Νὰ σκαρφαλώσω ἔς αὐτὸ τὸ δένδρον; ἢ καλλίτερα νὰ μείνω καὶ πάλι ξαπλωμένη; νὰ σκεπάζω κεφάλι καὶ πόδια μου με τὰ φορέματά μου, ὅπως τὸ φλούδι τῆς βανάνας σκεπάζει ὅλο τὸν καρπὸ;.. Ἄ, ὄχι, ὄχι! Ἐγὼ ξεύρω ἕνα ἄλλο καλλίτερο. Μὲ τὸ σακμαί μου θὰ κάμω μιὰ στίθα' αὐτὰ τὰ ξηρόχορτα θὰ γίνωσι, θὰ γίνωσι φωτιά, καὶ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴ φωτιά δὲν τρομάζει τὰ θηρία!..

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔκαμεν ὅ,τι εἶπε: Ἀπὸ μίαν στίθον ἀναψε μεγάλην πυρὰ, ἡ ὅποια ἐφώτισε τὸ δάσος. Τὴν ἐδυνάμωσεν ὅσον ἠμπόρεσε καὶ ἐπειτα ἀνέβη εἰς ἕνα δένδρον, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰς κινήσεις τῶν θηρίων. Καὶ μετ' ὀλίγον τὰ εἶδε νὰ τρέχουν, νὰ φεύγουν μακριὰ, εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Τότε μόνον ἡ Ὁ' Δάλια ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῇ ὡς τὸ πρῶτ.

Ἐξόπνησε μέσα εἰς τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἀντιμετώπισεν ὡς τώρα, τῆς εἶχαν δώσει ἔλπιδα. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποῦ τὴν ἐπερίμενεν, ἦτο ἡ συνάντησις τῆς μετὴν μεγάλην ἐκείνην Μάγισσαν.

Ἐίχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν εἰς τὸ χωρίον τῆς, ὅτι ἡ διάθεσις τῆς γραιίας μετεβάλλετο συχνότερα ἀπὸ τὴν ἡλιακὴν σκιάν, καὶ ὅτι, ἀναλόγως τῆς ἡμέρας, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς, ἡ Μάγισσα ἐγίνετο σοφὴ ἢ ἀμαθής, ἀγαθὴ ἢ κακὴ, εὖσπλαγχν ἢ σκληρὰ. Ἡ Ὁ' Δάλια θὰ τὴν εὕρισεν εἰς τὴν καλὴν τῆς

ἢ εἰς τὴν κακὴν τῆς ὥραν; Πῶς θὰ τὴν μετεχειρίζετο;.. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν μαλλάξῃ, νὰ τὴν κάμψῃ, νὰ τὴν κατακτῆσῃ;..

Τώρα ἡ μικρὰ μαύρη διέκρινε καθαρὰ τὴν σπηλιάν, τὴν σκεπασμένην με μακρὰ φύλλα κίτρινα, ξεθωριασμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Γύρω-γύρω ἐφαίνοντο θάμνοι μεγάλοι, παρῆνοι, πυκνοί, συμπλεγμένοι, ποῦ ἐσηματίζαν ὡς ἕνα φρούριον. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἡ μάγισσα, θέλουσα νὰ ζῆ χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, ἔθεσε φραγμὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εἰσδοσις εἰς τὴν σπηλιάν δὲν ἦτο εὐκόλη. Καὶ ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ Ὁ' Δάλια, τόσο ὁ δρόμος ἐγίνετο στενωπότερος καὶ δυσχερέστερος. Παντοῦ ἀγκάθια, τρίβολοι, συμπλέγματα φυτῶν ἀδιαπέραστα, θάμνοι ὕψηλοι ὡς δένδρα.

Ἄνοιγε δρόμον ὅπως ἠμποροῦσεν ἡ Ὁ' Δάλια, ἀλλοῦ ἔρπουσα, ἀλλοῦ πηδῶσα, ἀπελπιζομένη κατὰ τὸσον, καὶ πάλιν ἐπιζοῦσα, μ' ὄλ' αὐτὰ, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ἀγριὸν ἐκεῖνον λαβύρινθον.

Ὅπισω ἀπὸ τὴν ἀφιλόξενον αὐτὴν γλωρίδα ἐφαίνετο τώρα ἡ καλύβη τῆς μάγισσης. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Ὁ' Δάλια ἐνόμιζεν ὅτι ἐφθασε πλέον, εἶδεν ἔξαφνα ἐμπρὸς τῆς ἕνα χάσμα. Ἦτο τᾶφρος γεμάτη νερόν, ἡ μάλλον μικρὸς ποτάμις, τριγυρίζων τὴν καλύβην καὶ σχηματίζων φυσικὸν δόρυ. Τὸ νερόν ἦτο διαυγέστατον, κ' ἐχύνετο ἐκείθεν μετὰ τὸ δάσος. Ἡ Ὁ' Δάλια ἔσταμάτησε. Πῶς νὰ περάσῃ; Κολύμβη ἤξευρε, τὸ νερόν δὲν τὴν ἐφόδιζε. Τὴν ἐφόδιζαν ὅμως τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα ποῦ εἶχε μαζί της... Ἐπρεπε νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀνεκπαφα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μάγισσαν. Καὶ τὸ νερόν ξεθωρίζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ πράγματα. Ἄλλ' ἡ Ὁ' Δάλια δὲν τὰ χάνει εὐ-



«Αἱ γυναῖκες, καθήμεναι ἐμπροσθεν πυρᾶς, μαγειρεύουσι τὴν μαγιόκαν...» (Σελ. 157, στ. α')

κείθεν μετὰ τὸ δάσος. Ἡ Ὁ' Δάλια ἔσταμάτησε. Πῶς νὰ περάσῃ; Κολύμβη ἤξευρε, τὸ νερόν δὲν τὴν ἐφόδιζε. Τὴν ἐφόδιζαν ὅμως τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα ποῦ εἶχε μαζί της... Ἐπρεπε νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀνεκπαφα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μάγισσαν. Καὶ τὸ νερόν ξεθωρίζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ πράγματα. Ἄλλ' ἡ Ὁ' Δάλια δὲν τὰ χάνει εὐ-

κολα. Γδύνεται γρήγορα-γρήγορα, κάμνει ἕνα δέμα σφικτὸν ὄλα τῆς τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα, τὸ κρεμᾷ εἰς τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, πίπτει εἰς τὸ νερόν, κρατοῦσα ὕψηλὰ ὡς σημαῖαν μετὰ τὸ ἕνα τῆς χέρι τὸ μπαστοῦνι, κολυμβᾷ μετὰ τὸ ἐλεύθερον χέρι καὶ μετὰ τὰ πόδια τῆς, καὶ οὕτω περνᾷ τοὺς θησαυροὺς τῆς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην σώους καὶ ἀβλαβεῖς!

Τὸ ψυχρὸν αὐτὸ λουτρὸν ὑπῆρξεν εὐεργετικώτατον διὰ τὴν Ὁ' Δάλιαν. Βίκοσι τέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας εἶχε ζῆσθ με πυρετὸν καὶ αγωνίαν. Τὸ σῶμά τῆς ἔκακε καὶ ἡ γλώσσά τῆς ἦτο ξηρὰ. Τὸ νερόν ἐκείνο τὴν ἐδρόσισε, τὴν ἐτόνωσε, τῆς ἔδωσε νέας δυνάμεις. Δὲν ἤσθανετο πλέον κούρασιν, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἐστάθη εἰς τὴν ὄχθην διὰ νὰ κάμῃ τὴν τουαλέτταν τῆς. Ἐτριψεν ἀπαλὰ τὸ σῶμά τῆς μετὰ τὰ δύο τῆς χέρια, διὰ νὰ φύγῃ τὸ νερόν, καὶ μετὰ τὰ δέκα τῆς δάκτυλα, ἀντὶ κτενίου, ἐκτέμνει τὰ πυκνὰ σγουρὰ τῆς μαλλιά.

— Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἴδια, ἐσκέπτετο· δυνάμεις καὶ ἐλπίς ἐμβῆκε μέσα μου μαζί μετὰ τὸ νερόν. Καὶ δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε καὶ κανένα, οὔτε αὐτὴν τὴν Μάγισσαν!.. Ἄλλὰ πρέπει νὰ στολισθῶ καλά. Πρέπει νὰ με πάρῃ γιὰ βασιλοπούλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε...

Καὶ περιεβλήθη τὸ πρῶτὸν τῆς φόρεμα, ὕφασμα μετὰ τὰ χρώματα τῆς ἰριδος, ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ἕως κάτω εἰς τὰ σφυρὰ. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἐροῖψε τὸ δεύτερον, τὸ στολισμένον με ἀνθή παράξεναν, τὸ ὅποιν διεσταύρωσεν ὡς ἐσάρπαν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καὶ τὸ ἄφισε νὰ κρέμεται παρὰ τὸ πλευρόν τῆς ὡς τὰ ἄκρα ζωγῆς. Εἰς τὸ κεφάλι τῆς φορεῖ ἕνα διάδημα ἀπὸ χάνδρας, εἰς τὰ χέρια τῆς καὶ εἰς τὰ πόδια τῆς τὰ γυνιστά μας βραχιόλια, περνᾷ εἰς τὸν βραχιόνά τῆς τὸ καλάθι τῆς γεμάτον ἀπὸ ὠραῖα βατόμουρα, τὰ ὅποια συνέλεξε καθ' ὄδον, ἀρπάζει μετὰ τὸ δεξιὸ τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φησῇ τὴν συνάντησιν.

Ἄλλὰ πρὶν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν λαβύρινθον, ἡ Ὁ' Δάλια ρίπτει ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω:

— Κύριε Τζάκ, λέγει, ὄλα γι' ἀγάπη σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. Εἰς τῆς Μάγισσης

Γεμάτη θάρρος καὶ πεποιθισιν, ἡ μικρὰ μαύρη προχωρεῖ πρὸς τὴν καλύβην. Δὲν ἀκούεται τίποτε, δὲν φαίνεται ψυχὴ. Μήπως ἡ Μάγισσα λείπει; Μήπως ἐπήγεν εἰς τὸ χωρίον νὰ ψωνίσῃ τροφίμα; Ἡ μήπως κοιμάται, καὶ ἡ Ὁ' Δάλια θὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον τῆς;..

Θυρόφυλλον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ χωρίον καὶ ἀκατόνοτον ἀνοιγματοῦ τῆς σπηλιᾶς. Ἡ Ὁ' Δάλια πλησιάζει σιγά-

σιγά, βγάζει τὴν σφυρίκτραν καὶ σφύριζει μετὰ διακρίσιν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς.

Καμμία ἠχώ. Σιωπὴ θανάτου.

— Θὰ περιμένω! ἐσκέφθη ἡ Ὁ' Δάλια, κυττάζουσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγματοῦ. Ἄλλ' εὐθύς, μετὰ τὸ πρῶτον διακριτικὸν βλέμμα ποῦ ἐροῖψε μέσα εἰς τὴν καλύβην, ἐπισθοχώρησε φοβισμένη. . . Δύο διαπεραστικὰ μάτια, χωμένα εἰς δύο βαθεῖας τρύπας, τὴν ἐκύτταζαν ἐταστικῶς. Τριγύρω εἰς αὐτὰ τὰ μάτια, μαλλια φουντωτὰ, ἄτακτα, καὶ ἀπὸ πάνω βαθύταται γραμμαὶ σχηματίζουσαι ρυτίδας. Μία μεγάλη προσέοχη εἰς τὴν θέσιν τῆς μύτης, μία ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τοῦ πώγωνος, δύο ἐξογκώματα εἰς τὴν θέσιν τῶν παρειῶν. Αὐτὰ μόνον ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο. Καὶ τὰ μάτια ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἀτενίζουσι ἀκίνητα, γυαλιστερά, ἀγριώτερ' ἀπ' τὰ μάτια τῶν θηρίων τοῦ δάσους...

Ἡ Ὁ' Δάλια δὲν εἰσέχει ἂν βλέπῃ ἀνθρώπον ζωντανὸν ἢ φάσμα... Διότι ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν κινεῖται περισσότερον ἀπὸ ἐν ἀγαλμακέρτινον.

— Μεγάλῃ Μάγισσα, τῆς λέγει ὁπισθοχωροῦσα ἀκόμη ἐν βῆμα καὶ κλίνοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἤλθα ἐδῶ νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπέθεσι. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὴν ἐκθέσω;

Σηκώνει ἄργα τὸ κεφάλι τῆς ἡ Ὁ' Δάλια καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησιν. Ἄλλὰ ἡ Μάγισσα σιωπᾷ. Μόνον αἱ ρυτίδες τῆς γίνονται βαθύτεραι καὶ τὰ μάτια τῆς ἀγριώτερα...

— Ἐτόλμησα νὰ ἔλθω ὡς ἐδῶ... ἐτόλμησα... γιὰ νὰ... γιατί... γιατί... Ἄλλὰ τὰ λόγια δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ὁ' Δάλιας. Ἐχάσαν ὄλον τῆς τὸ θάρρος. Τὰ μάτια τοῦ τέρατος

τῆς ἐκάρφωσαν, ὡς ἔλεγες, καὶ μέλη, καὶ γλώσσαν, καὶ δάνοισαν ἀκόμη!

— Ἄν ἐτόλμησα... ξαναρχίζει μετὰ κόπον καὶ μετὰ διαταγῶν.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, τὸ φάσμα ἀναπνῆξ.

— Ἐτόλμησες; !.. οὐρλιάζει, ἐτόλμησες; !..

Καὶ ὁρμᾷ κατὰ τῆς Ὁ' Δάλιας, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὄμους, μετὰ τὰ ἰσχνὰ δάκτυλά τῆς ποῦ εἰσχωροῦν εἰς τὸ κρέας



«Ὅπισθοχώρησε φοβισμένη...» (Σελ. 185, στ. β')

τῆς μικρᾶς μαύρης σὰν καρφιά, καὶ τὴν τραντάζει ἀγριῶς.

— Μὰ ἤλθα, γιατί ἔπρεπε νὰ ἔλθω! λέγει χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν Μάγισσαν.

— Γιὰ κανένα ἄρρωστο, ἔ;

— Ναι... μὰ πῶς τὸ ξέρεις;

— Ὅλα τὰ ξέρω ἐγὼ! ὄλα!.. ξεφωνίζει ἡ γραῖα. Ἄκουε; ἄκουε τί σοῦ λέγω;

Καὶ χώνει τὰ δάκτυλά τῆς βαθύτερα καὶ τὴν τραντάζει δυνατώτερα...

— Ἄκουε καὶ προσέχω. Μεγάλῃ Μάγισσα! λέγει ἡ Ὁ' Δάλια.

— Ἄ, ἀκούε; ἔ; κάμνει ἡ γραῖα μετὰ σαρκαστικὸν γέλιο, ἀποσπύρουσα τὰ χέρια τῆς.

— Που λές λοιπόν, ναι, — εξακολουθεί η Ό' Δάλια, — βαρεία άρρωστο, όχι όμως κοινό. Δεν είναι ούτε Μαύρος ούτε Μισόμαυρος (*). Είναι Άσπρος και είναι γιός ενός Άσπρου Αρχηγού, δυνατού και τραού, που τον τρέμουν όλοι οι βασιλάδες μας!

Με τας λέξεις αυτές, η Ό' Δάλια άνορθώνει το σώμα της.

Άμέσως τή μάτια της Μαγίσσης που είχαν μείνη ακίνητα επάνω εις την μικράν μαύρην, ως επάνω εις λείαν, στρέφονται πρὸς άλλην διεύθυνσιν. Η ώραίότης τῶν φορεμάτων της, η λάμψις τοῦ διαδήματος, τῶν βραχιολιδῶν καὶ τῶν δακτυλιδῶν της, έλκθουν τώρα τὰ βλέμματα της γροίας.

(* Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΗ ΚΟΡΗΝ ΜΟΥ

— Μπαμπά... ο πατέρας σου πέθανε;

— Ναι, ο καίμενος... λίγο καιρό άφου γεννήθηκες εσύ...

— Μα γιατί να πεθάνη, μπαμπά;

— Νά, έγέρασε πολύ και πέθανε. Είχε γίνη πολύ-πολύ γέρος, όπως είναι τώρα η Μεγάλη σου Γιαγιά.

— Η Γιαγιά όμως ζή ακόμα...

— Έ, βέβαια άφου δεν πέθανε!..

— Μα θα πεθάνη κι αυτή;

— Άμα γεράση πολύ-πολύ... άμα θελήση ο Θεός. Όλοι οι άνθρωποι γερνούν και πεθαίνουν.

— Και σύ, μπαμπά;

— Κ' έγώ βέβαια! Δεν είμαι άνθρωπος κ' έγώ;

— Ά!... δε θέλω!

— Τι δε θέλεις; να είμαι άνθρωπος;

— Όχι!... να πεθάνης δε θέλω!

— Μα δε θα πεθάνω σήμερα! Ούτε αύριο, ελπίζω... Θάρρησω ακόμη... Τότε σύ θα είσαι μεγάαααλη, θα έχης παιδάκια...

— Όχι, δε θέλω!

— Τι δε θέλεις; παιδάκια;

— Όχι, δε θέλω να πεθάνης! Χι, χι, χι!...

— Έ, καλά, καλά! Μην κλαίς, και δε θα πεθάνω! Σου υπόσχομαι πώς δε θα πεθάνω ποτέ, και πώς άμα γυρίσω άπ' έξω, θα σου φέρω ριστίκια.

— Άντίο, μπαμπά μου.

— Άντίο, χρυσό μου! Στάσου να σε φιλήσω. (Μάτς!)

— Μην ξεχάσες, μπαμπά! (Μούτς!)

— Έννοια σου, έννοια σου... δε θα πεθάνω!

— Όχι, καλέ! Τα ριστίκια!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Α. — Τὸ ὠραιότερον συγχαρητήριον τοῦ κ. Δραγάτη.

Κύριον

Νικόλαον Παπαδόπουλον

Διευθυντήν της «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»

Εἰς Ἀθήνας

Φιλιατέ μοι,

Δεν ἐπερίμενα ποτέ ότι θα κατελαμ-
βανόμην υπό τήσως συγκινήσεως εις την
χθεσινήν σου πανήγυριν. Εἶνε ἀνεξήγη-
τον τί συνέβη εις την ψυχὴν μου τήν
νύκτα εκείνην. Ἐγύρισα πίσω εις τὰ
τριαῖνα χρόνια και σε έβλεπα κοντά
μου, εις τὸ δωμάτιον όπου ἐμελέτων
δι' ἐξέτασεις ἐκεῖ έξω εις τήν Νεάπολιν,
σε έβλεπα ελθόντα με χαράν να μοι
ἀνακοινώσης την ἀπόφασίν σου διά τήν
σύλληψιν τῶσον λαμπρῆς ιδέας. Ἐνῶ
τόσον ὠραία ἐγκατακρίψε τὸ ἔργον ὁ
Κακλαμάνος, ἐνῶ μᾶς ἔτερεπεν ὁ Τσο-
κώπουλος και ὁ Ἄννινος, καθ' ἣν στι-
γμὴν μετηρσίου ἡμᾶς ὁ Πολέμης και ὁ
Προβελέγγιος, και ὅτε ὁ Χατζιδάκης
και ὁ Σουρῆς μᾶς ἐνεθουσίω, και ἔ-
πειτα τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος με τήν
μέσσην και τήν μικράν ἡλικίαν ἐδείκνυε
τοῦ ἔργου σου τήν δύναμιν, δὲν δύνασαι
να φαντασθῆς ποῖος κόσμος παρήλασαν
πρὸ τῆς ψυχῆς μου. Βαθεῖα-βαθεῖα ἐκεῖ
πέραν, εις τήν ἀρχὴν της, τήν ἐνθουσι-
μαί χειραγωγούσαν τὰ μικρά μου ἀδέλ-
φια, τέρπουσαν ὅμως και ἐμὲ εὐρίσκοντα
ἀνάκαισιν εις τὸ παιδικὸν της ὕψος, εις
τὰ ὠραία της διηγήματα. Ὅλιγον πε-
ραιτέρω και ἰδοὺ ἡ Διάπλασις βοηθός
μου εις τὸ ἐπίκαιρον και ἀνιάρων ἔργον
μου, και βοηθός μου. Ποσάκις δὲν ὑπέ-
δειξα εις τοὺς μαθητάς μου τὸ βοήθημα,
τήν ἀρωγὴν τήν μεγάλην, ἣν ἠδύνατο
να ἔχωσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν της, ποσά-
κις δὲν ἀπήλαυσα τῶν καρπῶν της συν-
εργασίας σου ἐν τῇ ἐξειλίξει της ἀνα-
πτύξεως και διδασκαλίας τῶν παιδῶν.
Ἡ Διάπλασις σου ἐχρησίμευσεν εις ἐμὲ
ὡς κήπος, ἐν ᾧ ἀφειδῶς ἐσκορπίζοντο
τὰ μύρα της ἀφελῶς διδασκαλίας, ἐν ᾧ
ἀφοδῶς ἠδύνατο και τὰ παιδάκια, ἀλλά
και οἱ ἐφηβοὶ ἐν ὠραῖς σχολῆς να ἀνα-
πνέωσι τὸν ζεῖδιωρον ἀέρα της λανθα-
νούσης διδασκαλίας ἐν τοῖς μεγάλοις
διδάγμασι, τὰ ὅποια κατέστησεν ὑπο-
χείριαν της παιδικῆς, της τρυφερᾶς, της
ἀγαστῆς, της χαριτωμένης ἡλικίας.

Και ἐτελείωνε χθὲς ἡ πανήγυρις σου,
πανήγυρις τῶσον διαπλασθεῖσῶν ψυ-
χῶν, τῶσως ζωῆς δρασεῆς ἐν ἀμίλλῃ
ἐν ταῖς οσλισι της Διαπλάσεως, και
ἐγὼ ὡς ἐν ὄπτασια ἐφερόμην ἀκόμῃ
περαιτέρω και ἐνούμιζον ότι ἐξηκολούθει
ἀκόμῃ τὸ ὄραμα, και νηχόμην να μὴ
ἐτελείωνε και ἐπόθουν να ἤρχιζε πάλιν.
Ἄλλ' εὐτυχῶς θα ἐξακόλουθησῃ
ἡ πραγματικότης και ἡ Διάπλασις θα

κρατυνη και εἶμαι βέβαιος ότι πολλοὶ
μετ' ἐμοῦ παρά πολλοὶ βλέπουσιν εις
τὸ μέλλον τώρα, ἀπὸ της ἐργασίας τοῦ
παρόντος κληθνομένου τοῦ ἀναγνώ-
στας αὐτῆς, αὐξανόμενον τὸ ἔργον, εὐ-
ρυνόμενον τὸν κύκλον της δράσεως αὐ-
τῆς, ὥστε να ἐτοιμάσῃ αὐτὴ τὴν ἀλη-
θῆ πολιτὴν τοῦ μέλλοντος, τὸν ἀληθῆ
Ἕλληνα, τὸν ἀληθῆ στρατιώτην ἐν τῇ
ἐθνικωτάτῃ δυτικῆς ἐργασίᾳ, ἣν ἀνέλαβεν.

Παλαιὸς ἐπὶ μικρὸν συνεργάτης, εὐ-
χομαι ἀπὸ μέσης καρδίας να ἐορτάσης
μακρὰς σεираς ἐτῶν, εὐχομαι να σε
κρατῆν ὁ οὐρανὸς με τὰς θείας εὐλο-
γίας εις τὸ ἔργον σου, οὐ υπολαμβάνω
ἐμαυτὸν εὐτυχῆ ότι εις ὀλιγίστας τῶν
σελιθῶν ἀναγράφῃ και τὸ ἐμὸν ὄνομα,
και τῆς ιδέας τοῦ ὁποῖου πρέπει να με
υπολαμβάνητε ὡς ἓνα τῶν πιστοτέρων
στρατιωτῶν.

Πρόθμος

Ἰάν. Χ. Δραγάτης

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 11 Ἀπριλίου 1909

Β. — Μία πρακτικὴ ἰδέα ἐξ Ἀμερικῆς.

Φίλς Κύριε Παπαδόπουλε,

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ της Τριακονταετη-
ριδος της Διαπλάσεως και τοῦ παρασή-
μου τὸ ὁποῖον σᾶς ἀπένειμε παμψηφεί
ἡ κοινὴ γνώμη, σᾶς συγχαίρω. — Συγ-
καταλέγομαι και ἐγὼ εις τοὺς πρὸ τρι-
άκοντα ἐτῶν ἀναγνώστας της Διαπλά-
σεως, ἥτις τότε τόσον πολὺ συνεχίνει
τὰς παιδικὰς καρδίας μας. Ἀπο-
ρῶ μόνον πῶς δὲν εὐρέθη ἀκόμῃ ὁμο-
γενῆς ἡ σωματεῖον ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁ-
ποῖα φροντίζουν διά τήν μόρφωσιν τῶν
ἀπόρων παιδῶν και ἀλλὰ παρεμφερῆ
ἔργα, να ὑποστηρίξῃ τὸ προφανὸς μὴ
φιλοκερδὲς ἔργον σας, — ἔστω και διά
της ἀθρόας συνδρομῆς πρὸς ὄφελος ἐ-
κατοντάδων τινῶν ἀπόρων παιδῶν.
Τουλάχιστον ὅσοι ζοῦν ἀκόμῃ ἐκ τῶν
πρὸ 30 ἐτῶν ἀναγνωστῶν σας ἢ οἱ ἐπι-
φανέστεροι ἐξ αὐτῶν, πῶς δὲν συνέλαβον
ἀκόμῃ τήν ἰδέαν δι' ἐράνου νάνταμειβουν
ὑμᾶς, δηλαδὴ τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖου ὑμεῖς
εἰσθε ἡ προσωποποιήσις. Ὁ γείτων
Καναδᾶς ἐγορηγῆσεν ἀμοιβάς και σύν-
ταξιν εις ἓνα ὠκύποδα νικητὴν Μαρα-
θωνεῖου δρόμου, ἀπλῶς διότι ἐφθασεν
εις τὸ στάδιον ὀλίγα λεπτά πρότῃτερα
τῶν συναγωνιστῶν του, και παρόμοια
γίνονται ἐν Ἀμερικῇ καθ' ἑκάστην.
Πρέπει τῶνδτι ἡ καίμενη ἡ Ἑλλάς να
εἶνε παρά πολὺ πτωχὴ εις χρῆμα και
εις πρακτικὰς ιδέας, διά να θεάται
τὸν ἀγῶνα της Διαπλάσεως τῶσον ἀπα-
θῶς. Μία ἰδέα — ἂν τὸ ἐπιτρέπετε. —
Μεταξὺ τῶν δημοσιευθέντων κατὰ τὰ
πρῶτα ἔτη (πρὸ 15-30 ἐτῶν) ὑπῆρξαν
νομίζω μερικὰ ἀριστουργήματα — κλα-
σικὰ — τὰ ὅποια εἶνε δίκαιον να ξανα-
δημοσιευθοῦν, διότι και ἡ νεώτερα γε-
νεὰ δικαιοῦται να τὰ ἀπολάβῃ και δὲν

πρέπει να στερηθῆται αὐτῶν ἐπὶ τῷ λό-
γῳ ότι ἀπαγορεύονται αἱ ἐπαναλήψεις.
Ἐγὼ τουλάχιστον θα έβλεπον εὐχαρί-
στως να εὐρισθῶν τὰ παιδιὰ μου τώρα
εις τήν Διαπλάσιν μερικὰ ἐκ τῶν κα-
λῶν διηγημάτων, τὰ ὅποια ἀνέγνων
κατὰ τήν παιδικὴν μου ἡλικίαν ἐν τῇ
Διαπλάσει, και ἴσως πολλοὶ σκέπτονται
ὁμοίως.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Ρ. Δημητριάδης

Γεωπόνος

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΚΑΤΙ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΦΥΗΣΙΜΑ. — ΑΙ ΠΡΟ-
ΘΕΣΜΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἐφετινοῦ Δημο-
φυσίματος, εἶδατε ότι ἠναγκάσθη νάπο-
κλείσω 200 ψηφοδέλτια, ἐπειδὴ ἐλήφθησαν
μετὰ τήν προθεσίαν. Τὰ ψηφοδέλτια αὐτὰ
ἦσαν τοῦ χρίματος τῶν Ὑπερπατριδικῶν
ὁ ὁποῖοι συνέπραττον μετὰ τῶν ἐν Αἰγύ-
πτῳ ἀγαπητῶν φίλων μου, ἐάν δὲ ἐλαμβά-
νοντο ὑπ' ὅψει και αὐτὰ, πλείστοι Αἰγύπτιοι
θα ἐφόροντο εις τ' ἀποτελέσματα ὡς ἐπιτυ-
χόντες. Ἄλλὰ μετὰ μεγάλης μου λύπης ἡ-
ναγκάσθη, καθὼς σᾶς εἶπα, να τἀποκλείσω
ὡς ἐκπρόθεσμα, διότι ἐλήφθησαν ὅταν τὸ
φύλλον με τ' ἀποτελέσματα εὐρίσκειτο
πλέον ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Τοῦτο μοῦ δίδει ἀφορμὴν να σᾶς εἶπω, ότι
πρέπει, εἴνε ἀνάγκη να συμμορφωθεῖτε με
τοὺς ὅρους τῶν Διαγωνισμῶν και προπάντων
μὲ τὸν ὅρον της προθεσμίας. Ἡ Διάπλασις
εἶνε ἀδύνατον να συμμορφωθεῖ με τὴν προ-
θεσίαν ἐνὸς ἐκάστου. Ἀπεναντίας εἶνε εὐκο-
λον εις ἑκάστους να συμμορφωθεῖ με τήν
προθεσίαν της Διαπλάσεως.

**ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ**

Ὁ Σύλλογος «Ἀγῶν» Μυτιλήνης ἐνε-
ργαίως διά τὸ 1909 ἐνα ἄπορον της ἐλόγησεν.
Ὁ Σύλλογος «Ἐλπίς» Μυτιλήνης ἐνε-
ργαίως διά τὴν Ἀ' Ἐφημερίαν τοῦ 1909 τοὺς
ὑπ' ἀριθ. 71 και 78 συστηθέντας ἀπόρους.
Ἐἶγες εις τοὺς λαμπροὺς Σύλλογους!

Ἐγὼ νάπαντῶς εἶνε ἐπιστολάς τριῶν ἐ-
βδομάδων, ἐπειδὴ τὸ προηγούμενον διπλοῦν
φύλλον (δύο ἐβδομάδων) δὲν εἶχεν Ἀλληλο-
γραφίαν. Μόλις και μετὰ βίας οἰκονομῶς τό-
πον διά νάπαντῶ, συνήθως, εις τὰς ἐπιστο-
λάς μῖα μόνον ἐβδομάδος. Φαντασθῆτε ἂν
εἶνε δυνατόν νάπαντῶσιν ἐδῶ εις ἐπιστολάς
τριῶν ἐβδομάδων!.. Παρακαλῶ ἐπομένως τοὺς
φίλους μου ὅσοι μοῦ ἔγραψαν μετὰ τὴν 10ην
Ἀπριλίου μέχρι σήμερον, να μὴ δυσαρστη-
θοῦν ἂν δὲν λάβουν ἀπάντησιν ἐκτενῆ. Καὶ
ἔς μοῦ ἔναγράφου.

Ἄδρα τοῦ ἠῆλου, σε παραπέμπω εις τήν
ἀνωτέρω σχετικὴν δῆλωσιν περὶ Δημοφυσί-
ματος. Ὁ ἀποκλεισμός τῶν Αἰγυπτίων
προήλθε μόνον και μόνον, διότι δὲν ἐτηρήθη
ἐκ μέρους τῶν ὁ βρος της προθεσμίας. Δὲν
χαρίζομαι ποτέ εις κανένα, ἀλλὰ κάμνω αὐ-
στηράτατα ὅτι μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ βροι και
οἱ κανονισμοί. Ἄν ἦτο να χαρίζομαι, βε-
βαίως θα ἐπροτιμούσα τοὺς Αἰγυπτίους πρὸς
τοὺς ὁποῖους ἔχω τῶσας ὑποχρεώσεις, διότι
ἐργάζονται ὅλοι δραστηρίως ὑπὲρ της διαδό-
σεως τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἄλλὰ τὸ ὅτι τοὺς
ἀπέκλεισα, αὐτὸ ἀφίθως δὲν εἶνε ἀπόδειξις
ὅτι δὲν κάμνω κατὰ τὸ συμφέρον ἀλλὰ κατὰ
τὸ καθῆκον; Εἶνε τόσῳ φανερόν, ὥστε
ὑπερβαίνει να τὸ ἀγαναγώρισον και οἱ ἔθιοι.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μου,
οἱ ὁποῖοι παρεῦρθσαν εις τήν ἐορτὴν της
Τριακονταετηριδος, μοῦ γράφουν ἐκτενῶς τὰς
ἐντυπώσεις των. Τὸ κρίμα να μὴ ἔγω τόπον
νάνηγρῶσιν μερικὰ ἀποσπάσματα! Εἶνε ἡ
Παλλάς, τὸ Σκότος, ὁ Δόγος της Βενετίας
(ὁ ὁποῖος μοῦ δίδει και μίαν παράδοξον εἰδη-
σιν: ότι μίαν συνδρομητριά μου... καπνίζει!!!
ἂ, μα δὲν τὸ πιστεύω!) ἡ Διακομθεῖσα Ἀρ-
σακιάς, ἡ Ἀγγελικὴ Σίγη, ἡ Παπαρούνα
κλπ. κλπ. Ὅλοι ἐκφράζονται ἐνθουσιωδέ-
στατα. Ἐν γένει ἡ ἐορτὴ μας ἀφῆκεν ἀνεξα-
λείπτους ἐντυπώσεις και εις τοὺς μεγάλους
και εις τοὺς μικροὺς.

Εἶδες ότι ἡ ἐπιθυμία μου ἐξεπληρώθη,
Ἀντάρα: ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐ-
δημοσιεύθη — διά πρώτην φοράν εις τὸ διά-
στημα μῖας τριακονταετίας! — εις τὸ προη-
γούμενον πανηγυρικὸν τεῦχος. Καὶ ὅλοι οἱ
φίλοι μας ἠθρόνθησαν τήν ἰδικήν σου χαράν,
που ἐγνώρισαν τήν μορφήν τοῦ Διευθυντοῦ
της Διαπλάσεως.

Ἐν γένει τὸ τεῦχος της Τριακονταετηριδος
ἱκανοποίησεν ὅλους ὅσοι, δι' ἓνα ἢ ἄλλον λό-
γον, δὲν ἠμπόρουν να παρευρεθοῦν εις τήν
ἐορτὴν. Μοῦ τὸ γράφει και ὁ Ἄδρων τοῦ
Πυρός, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔτυχε να
εἶνε ἄρρωστος: «Ἡ λύπη του — λέγει, — μόλις
ἔλαβε τὸ τεῦχος, ἐξέλιπε.»

Τὸ Ἀγροολοῦδο μου περιγράφει τήν χα-
ράν του ὅταν ἔλαβε τὸ Σῆμα της Διαπλάσεως
και τὸ ἐφόρεσεν ἀμέσως, και βγήκε περὶπα-
τον, και συνήτησε τὸ Μυροβόλιον Ἰον που
ἐφορούσεν ἐκείνη τὸ Σῆμα. Φαντασθῆτε αὐτὴν
τήν συνάντησιν!..

Τὴ ὠραία ἡ ἐπιστολὴ που μοῦ γράφει ἡ
ἀγαπητὴ μου Μαρίκα Ρ. Χουσιούλη, ἡ ὁποία
ἔλαβε μέρος εις τήν ἐορτὴν της Τριακοντα-
ετηριδος! Ἡ εἰσαίρητικὴ τιμὴ — λέγει — με
καθιστᾶ ὑπερήφανον, ἀγαπητὴ Διάπλασις, θὰ
μὲν δὲ πάντοτε ἐν τῇ νύμφῃ μου ἡ στείγη,
ἥτις τόσον σφιγτὰ μᾶς συνέδεσε!

Πολὸν με συνεκίνησε ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐξό-
ρησε Βασιλεῖ, προπάντων τὸ μέρος που γρά-
φεις διά τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία, ὅταν εἶδε
τήν πρώτην εἰκόνα τοῦ πανηγυρικοῦ Τεῦχους,
ἐνεθυμήθη τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὅποια και αὐτὴ ἦτο
συνδρομητριά μου... Ναι, τὰς ἐνθυμοῦμαι
κάλλιστα, και τήν μητέρα σου και τήν θείαν
σου. Ἦσαν ἀπὸ τὰς πρώτας πρώτας συνδρο-
μητριάς μου.

Τραλλιανὴ Ἠχώ, ἡ ἀφυσία σου μοῦ ἀ-
ρέσει πολύ, και σε παρακαλῶ να μοῦ γράψης
συνά. Τώρα μάλιστα που ἔγενεος καλά και
εἶσα: εὐτυχῆς πληθύν τῶν γονέων σου. Ἀλή-
θεια πρέπει νάναπληρώσης τὰς ἐλλείψεις σου
εις τὰ μαθητά, ἀλλὰ εἰμφορεῖς να οἰκονο-
μῆς ὀλίγον καιρόν και δι' ἐμὲ.

Και ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ, Πανιονιοτά,
μοῦ ὑπερήρεσε. Καὶ γλαυφὰ και ποικίλη.
Ἐλπίζω ότι, τὰς διακοπὰς τουλάχιστον, θὰ
μοῦ γράψης συνά.

Ἑλληνικὴ Προσομῆ, ἂν και ἀργά, λάβε και
τὰ ἰδικὰ σου συλλυπητήρια διά τὸν θάνατον
τοῦ λατρευτοῦ σου μπαμπά. Ἀλήθεια, φοβε-
ρὸν νάποθάνῃ ἔτσι ἔξαφνα και νέος ἀκόμῃ.
Ἄλλὰ πρέπει να ὑποτασσάμεθα εις τὸ θέ-
λημα τοῦ Θεοῦ!

Διατὸ τὸ Ἐνδοξὸν Μέλλον και ἡ Ἀόξα της
Ἑλλάδος ἐσωκλείουν πεντάλεπτον γραμμα-
τόσημον εις κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν,
ἀφοῦ ὁ κανονισμὸς ἔριξε δεκάλεπτον; Ἄς
συμπληρώσω γρήγορα τὸ ἐλλείπον και εις
τὸ ἔξης ἔς προσέχουν διά να μὴ μένουν τὰ
τετράδια ἐν ἀταχυδρόμια.

Ναὶ Ἑλληνοῦσαι, σὺ εἶσαι ὁ πρώτος που
ἔρριψες τὴν ἰδέαν τοῦ ἐορτασμοῦ της Τρι-
κονταετηριδος. Φαντάζομαι λοιπόν τὴν χαράν
σου ὅταν εἶδες εις τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐπρα-
γματοποιήθη τὸ σῆμα ἐπιτυχίαν. Κρίμα να
λείπης!..

Οἱ ἐπιστολογράφοι τῶν τριῶν ἐβδομάδων,
εις τοὺς ὁποῖους ὁ χάρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει
νάπαντῶσιν εἶνε οἱ ἐξῆς: Ὀδία, Ἀνόητο
Χιωτάκι, Ἀπόλλων, Εἰσοῦδα, Πλοταρχὸς
Νέμος, Ἀσπὴ τοῦ Βέγα, Δαίμων της Ἐρή-
μου, Ἑλληνικὴ Ὀδίασσα, Μυροβόλιον Ἰον,
Ἰονιάς, Δαφροστεφανομένη Ἑλληνοπούλα,
Γλυνοχάραμα, Πνοὴ Ἀγγέλου, Μπερδεμένη
Κυκλαμιά, Ζακυνθῶς Πανάος, Ζιλιὰ Χα-
νοῦμ, Μυροβαλασοῦτης, Ἰερὸς Ἀγῶν, Μι-
κρός Καπιλάτης, Ἠχώ της Λίμνης, Μίνα
Ν. Θαλ., Καλλιτεχνικὴ Φυγὴ, Ἐπερασσι-
οτής τοῦ Ἐθνος, Καλλιῶν Α. Α., Ἀδρῆν
τοῦ Πηγεῖοῦ, Αἰγυπία Ἀριστοκράτης, Δα-
φροστεφῆς Σημαῖα, Ἡμεῖρα της Ἐλευθερίας,
Ἐλαφος της Αἰγύπτου, Στρατηλάτης της
Ἀσίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἑλληνικὴ Σημαῖα, κ.
(Φ. Μ.) Καστανὴ Πυροδόσκουνα, κ. (Ε. Ζ.)
Τετακτέλιος Μαστροπάς, κ. (Ι. Ι.) Ἀσπὴ
τοῦ Βέγα, κ. (Κ. Κ.) Σωραὴν Σφιγῆ, κ.
(Μ. Ζ.) Ἀνέμους Ἀχιλλεύς, κ. (Α. Α.) Στά-
διον Μυτιλήνης, κ. (Θ. Μ.) Καύχημα τῶν
Ἑλλήνων, κ. (Γ. Σ.) Ὀνισσοδῆς Βασιλοῦσα, κ.
(Α. Ρ.) Ἀγυρὰ της Ἑλλάδος, κ. (Π. Ε.)
Ἀργυροχλωμο Φεγγάρι, κ. (Ε. Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Διακομθεῖσα
Ἀρσακιάς, κ. Ἰονικὴ Ἄδρα, κ. Ἀσβα-
κὸν Ἄνθος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Ἀδικοκράτειρα τῶν Βαλκανίων
(0) με Βασιλοῦσα τοῦ Κάλου, Μαριμαρω-
μένη Βασιλεῖς, Βασιλοῦσαν τῶν Ἀμαζόνων,
Βασιλοῦσαν τῶν Βουλγαροκτόνων — ἡ Ἑλλη-
νικὴ Ναυαρχὴ (0) με Τριανταφυλλοῦ Μπου-
νετάκι, της Φοκίτης τ' Ἀγροολοῦλοδο, Μι-
μύζαν — τὸ Ἀγροολοῦλοδο (0) με Ἀρωμα
της Ἀνοξέως, Ἄδρον τοῦ Γάνου, Ἰδανικὸν
Μεῖδιμα — ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (0) με Ἀό-
φρον τοῦ Γάνου, Ἀγροολοῦλοδο, της Δευτε-
ριῆς τ' Ἀγῶν — ὁ Ἀόρδος Νικολάου (0) με
Ζακυνθῶν Πανσίν, της Δευτεριῆς τ' Ἀγῶν —
ἡ Δημοκρημένη (0) με Φάμοκροτο της Ἐ-
λευθερίας, Ἄδρα της Ἑλλάδος, Δεσποναθου-
μένη Ἑλλάδα τοῦ «21», Ἀνδοῦσαν Ἐλαίαν,
Μιμύζαν. Ρυθόκτον, Ζιλιὰ Χανοῦμ, Εἰμαρ-
μένη, Ὁραῖαν Συμμερισποῦλαν, Κόκκινον —
τὸ Μυροβόλιον Ἰον (0) με Σαμῶν Ἰον, Ἐδο-
κιμον Ἰον, Ἄδρον τοῦ Γάνου, Ζίαν, Ἀρωμα
της Ἀνοξέως, Ἀληγοῦδα, Πιρίκηνα της
Ἐπαύλοφου, Κυκλαμῖαν, Ἀνισμῶν, Κυ-
ρίαν δὲν με Μίλει, Μπ

τὴν μητέρα σου παραστῆσαι.) *Ἀργυροχρόμιον Φεγγάρι* (χαίρει πολύ πού ἀπεφάσισες νὰ ποῦ γράψης τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον ἔσται.) *Πειροποιήσαν Δόξαν* (ἔχει καλῶς) *Μίκην Ζέζαν* (λοιπὸν περιμένω.) *Ἀδριανία Παλαίολόγῳ* (φυσικῶς ἀπὸ τότε ἡ Διαπλάσις ἔκαμε μεγάλας προόδους.) *Ἰωάννου Οὐρανίου* (βραβεῖον ἔσται) φωτογραφίαν σου περιμένω τὸ ταχύτερον.) *Δεκαπαντικῆ Πλοίαρχον* (ὑπάρχουν, πρὸς εἰκοσιπέντε λεπτὰ ἑκάστον.) *Ἀρχοντα τοῦ Πηλίου* (σὲ συγχαίρω τὰ αἰνίγματα ἐμπρόθεσμα.) *Πίσις-Πατρὶς* (δέχομαι τὴν πρότασιν σου καὶ κερίμενω.) *Ἄλτ!* (ναί.) *Ἑλληνικῆ Ναυαρχίδα* (ἔχεις τύχην, βλέπω!) *Ἀρριολοῦδο* (περίεργον τὸ ὄνειρόν σου.) *Ἰνκεϊαν Ἑλλάδα* (ἡ ὅποια φοβεῖται τὴν ἐστὴν πού λαρχισθ' ἔτι, ὑπομονή!) *Φιλί τῆς Μάρνας* (δοιο εἰμεθα καλά τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα με τὴν φασαρίαν τῆς ἑορτῆς πολλὰ πράγματα ἀνεβλήθησαν.) *Διχόλιμα* (ἐμπρός λοιπὸν! τώρα πού ἔχεις ψευδώνυμον, γράφε μου ἡ ἐπιστολὴ σου φρασιολογίῃ) *Ἀλκρινία τῆς Ἑλλάδος* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις τὰ σέβη μου εἰς τὸν καλὸν σου πατέρα.) *Διτὴν Ν. Μ.* (εὐχαριστῶ θερμῶς.) *Ἑλένην Στ.* (ὁ ἀριθμὸς εἶνε 737, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν ξεύρης, τὸ ἴδιον εἶνε, διότι πάντα θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, καὶ ὅτι κερδίσεις, θὰ σοῦ τὸ στείλω πρὶν τὸ ζητήσης.) *Ἀτλαντικὸν* (ἔσται.) *Μακεδόνισσαν* (ἔσται.) *Ἀρδὸν Νικολσον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.) *Ἀθανάσιον Διάκον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Ἀρνάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάδιμα.) *Δεκαπαντικῆ Πλοίαρχον* (τὸ κρίμα, νὰ μὴν ἦσιν ἔδω!) *Ἀνδρῶσαν Ἑλλῶαν* (Σῆμα ἔσται.) *Ἀρμονικῆν* (τετραδία ἔσται.) *Ἀειὸν* (τόμος ἔσται.) *Ἀρωμα τῆς Ἀροίσεως* (τὸ ποιῆμα σου μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγεῖας ἤμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ, ἀντὶ δραχ. 12.) *Ποιητικῆσαν τοῦ Βυζαντίου* (γράφε μου!) *Γουίδον Κοδὴν* (ἔλαβα.) *Μητρικὴν Στογγὴν* (δὲν παραίει, ἀργότερα πού θὰ εἶνε διακόπαι.) *Νάχην* (μοῦ ἀρέσει πολὺ μὴ τὸ ἀλλάξῃς.) *Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου* (ταῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογὴ σου δὲν ἐλήθη.) *Ἀφροδισσαν Θάλασσαν* (ἔσται.) *Ἀρχαίον Σπαρτιατικῆν* (ἔσται ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα.) *Ὀλιαν Πρ.* (μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἀπὸ 3.000 μόνον 50 κερδίζουν;) *Καμῆρι τῆς Μάννας* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάται: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 Μαΐου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 30 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου.

[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν τὸ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγραφόμενοι πολιτεία ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλοις. ἂν ἕκαστος περιεῖ 20 φύλλα, καὶ τιμῆται φ. 1.]

215. Δεξιόγραφος.

Γράμμα σύνδεσμος καὶ ἄρθρον.
Μ' ἐργαλείον τι κοινόν,
Βασιλοπαῖδα Θεβαίων,
Σχηματίζουσαν ἀρχαίων.
Ποῦ εἶχε τέλος τραγικόν.
Ἔσταλθ' ἀπὸ τὸ Δουλοδοῦ τοῦ Βουνοῦ

216. Συλλαβογράφος.

Ἐν φωνῆν καὶ ἐν μέλος
Ἠνωμένα χωρὶς τέλος
Κάμουν φαστεῖν καμπύλην
Καὶ εἰς χρώματα ποικίλην.
Ἔσταλθ' ἀπὸ τοῦ Περίγλιος τῶν Δασῶν

217. Στοιχειόγραφος.

Ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς
Δύο γράμματι ἀραιῆς
Κ' ἄνδρα πάλιν τῆς αὐτῆς
Ἄλλον βλέπει κ' ἀπορεῖς.
Ἔσταλθ' ἀπὸ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ

218. Δημῶδες Αἰνίγμα

Μία κόρη λεγερῆ,
Κρέμαται ἀπὸ τῶνα αὐτῆ.
Ὅλη μέρα λογαριάζει.
Καὶ ποτὲ τῆς δὲν ἀδισταίει.
Ἔσταλθ' ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κύμα

219. Γωνία.

+ * * * * * = Ὅρα τοῦ ἔτους.
* + * * * * = Ἐπαγγελματίας
* * + * * * = Ποταμὸς Ἑλλάδος
* * * + * * * = Κράτος Βυρῶνης
* * + * * * = Σῶμα ἰσοῦ.
* + * * * * = Ἐλάττωμα.
+ * * * * * = Ἦρος ἡμέτερος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἰησερον.
Ἔσταλθ' ἀπὸ τοῦ Ναυτίλου

220. Δικτυωτόν.

- 1.—Υμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας διάσπασος.
- 2.—Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
- 3.—Σύγγρονος ἡγεμῶν.
- 4.—Οὐσιαστικὸν ἀπρηρημένον.

Ἔσταλθ' ἀπὸ Κωνσταντίνου Α. Χρυσῆρη

221. Λεξιθῆρια.

Ζητεῖται κοινὸν ἐπιθετόν ἀπὸ ἑξ γράμματι,
τὸ ὁποῖον δις ἀναγραμματιζόμενον, κάμνει
ἄλλα δύο ἐπιθετα,
Ἔσταλθ' ἀπὸ Κωνσταντίνου Θ. Μητσάνου

222. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Νἀναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι
λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρχικά τῶν νἀποτελέ-
σουσι πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1. Συνώνυμον τοῦ θυμῆς.
2. Προῖον ἡφαιστείου.
3. Συνώνυμον τοῦ πείνα.
4. Ζῶον κερῶσφορον.
5. Χώρα Ἑλληνικῆ.

Ἔσταλθ' ἀπὸ τοῦ Ἀρώματος τῆς Καρδίας

223. Μυστικόν.

οοο-ντ-οοου-κ-οοα-ντ-οοο
Ἔσταλθ' ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Δακτυλίδι.

224. Γεῖφος.

⊖ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕
⊖ αρ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕
⊖ : : -xστο ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕
⊖ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕
⊖ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕ ⊕

Ἔσταλθ' ἀπὸ Νίνας Ἀλαφούζου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

113. Γαλλία (γαλλ, α.) — 114. Ἀθῆνος-
δῆμος. — 115. Ἄδως-ἔθος. — 116. Ὀχλο-
λόχος.

117. ΣΘΛΩΝ 118. Τὰ στερεὰ ἱμοῖν τὰ
ΔΑΕΩΣ πῶτα (Ἡ ἀνάγνω-
ΘΩΜΑΣ σίς ἐκ τοῦ μεσαίου Τ
ΒΟΛΟΣ καταβαίνει εἰς τὸ ἀντι-
ΣΑΡΑΩ στοιχόν Α καὶ κάμνει
τὸν γῶρον τοῦ σχηματῶς

ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.) — 119. Κ.Θ.αἰ-
ρώνας. — 120-124. Τῆ προσθήκῃ τῶν Κ, Ρ :
Κόπος, Κρότος, Γράνος, ἤλεκτρον, Κύρος.
125. ΔΙΑΚΟΣ-ΗΜΙΣΤ. (ΑΙ-Η-της, Ἀ-
ΜΙ-σός, ΚΟΣ-ΣΤ-φός.) — 126. Ἀρχὴ σο-
φίας φῶδος Κυρίου — 127. Πρωτεύουσα τῆς
Γαλλίας εἶνε ἡ Παρίσιον (πρὸ τῆ βῶς ατ εἰς
γαλλ-α σύν ε δτ' ἀρ εἰς υλοί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, βγήκε λοιπὸν τὸ
φιρμάνι; Ἡὸς πάει ἡ ζωγραφικὴ;
«Τακὰ τρέμπασε ντὸ στάνην» σὲ ἦρεος;
Ἀυτοκρατορία τῶν Βαλκανίων (Θ, 202)

Δηλῶ ὅτι ἠλλάξα ψευδώνυμον. — *Ἀνθοῦσα Ἑλαία* (Θ, 203)

Θεῶδωρος, ἀσρέσουν ἡ μυζηθρόρητες; Ἄν
θέλης νὰ σοῦ στείλω. *Ἀγνάδι.* (Θ, 204)

Ἀνταλλάσω δελτάρια πανταχόθεν με ἔ-
χοντας ἠλικίαν 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. Δδα
Νεκταρίνην Σ. Φέρου, Συδρῆν. (Θ, 205)

Ἀγνάδι, οἱ ἐπιλαχόντες δὲν τρώουσι μυ-
ζηθρόρητες, ἀλλὰ κάστες τοῦ Προφ.
Μπούζι. (Θ, 206)

Μελαγχροῦδ Σμυρνηόπουλο, σ' εὐχαρι-
στοῦμεν διὰ τὰ ὠραῖα παρτίτσι. Καὶ
τοῦ χρόνου! καὶ στὰ ἑκατό! — *Οἱ...* φα-
γόντες. (Θ, 207)

Γραμματεῦ!!! ἔχασες.
Οἱ φαγόντες. (Θ, 208)

Φιλτάτω Γεωργίῳ Κυρλαχίτση, τὰ Χιω-
τόπουλα εὐχονται. — Ὅλο μαγιάτικη
δρυσὶ νὰ ραίη ἔτη ζωῆ του. — Τοῦ μυροβό-
λου μας νησοῦ γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτῆ του. —
Ἰωάννης, Στέλλα, Νικόλαος, Δούλλη, Ἑλένη.
(Θ, 209)

Εὐχαριστῶ σε διὰ πρωτεῖα, *Ταπεινὴ Κύ-
ρις.* Ἀρχίσωμεν τὸν πόλεμον ἐπιχα-
ριστίως: ἀλλὰ πῶς, με σπαθί, γιὰ νὰ ἐξαπα-
θώσωμεν; — *Ἀίετις τῆς Ἑλλάδος.* (Θ, 210)

Σήμερον, *Μυροβόλον Ἴον,* κηδεύομεν ζε-
στὰς κλάψες ἀπ' τὸ φούρνο. (Θ, 211)

Προχαλιὰ καὶ Σία, ἐπειδὴ δὲν ἔχω κει-
ρὸν δι' ἀγγελιοπῆλεμον, σὰς παρακα-
λῶ νἀποκαλυφθῆς.
Μελαγχροῦδ Σμυρνηόπουλο. (Θ, 212)

Τριαντάφυλλο καὶ Σία, μὴ πειράζετε τὴν
παρέα μας, γιὰτὶ θὰ τὴν πᾶθετε!
Φάντες, Ρήγας Σπαθί. (Θ, 213)

Τῷ ἀγαπητῷ *Δάτῃ τῆς Πατρίδος* εὐχο-
μαι γιὰ τὴ γιορτῆ του ἔτη πολλὰ καὶ
εὐτυχῆ. — *Ἑλληνικὸν Στέμμα.* (Θ, 214)

Ἀνταλλάσω ταχυδρ. δελτάρια με πάντας
τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον. Διεύθυνσις:
M. N. Rodiadiς διὰ τὴν Δίδα *Ἄν μ' εὐχῆς.*
Port-Said (Egypte) (Θ, 215)

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα προχθὲς τὴν ὀνομαστι-
κὴν του ἑορτῆν φίλατόν μοι Γεώρ-
γιον Πολυκράτην, τελειόφοιτον Πρακτικῷ
Λυκαίου, εὐχομαι ἐγκαρδίως χρόνια πολλὰ. —
Κολοσσὸς τῆς Ρόδου (Θ, 216)

Ἰδρὸθῃ ἐν Λαρίσση Σύλλογος «Νίκη». Σκο-
πός: Ἐσπάρδιμα καὶ ἐγγραφή Ἀπόρων
εἰς τὴν «Διάπασιν». Πρόεδρος: Ἰσθός Ἀ-
γών, Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλ. Ὀρολόπου-
λος, Γραμματεῖς: Ἀκίος τοῦ Ὀλίμπου,
Ταρίας: Ἀήγητος Ἑλληνοπαῖς, Στάβου-
λοι: Ἀνθοσοῦλιος Κήπος, Ἄλεξ. Λαζα-
γᾶς κλπ. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι
πανταχόθεν. Μηνῆσια συνδρομὴ τριακοντάε-
πτος. Ἀπισυνητόν: Χριστόφ. Βασιλόπουλον
Poste-Restante, Λαρίσσαν. (Θ, 217)

Ποιμενίς τοῦ Αἰῶνος καὶ Ἀρωμα τῆς Ἀ-
ροίσεως δὲν δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ.
Μ. ἕνεκα πολλῶν καθήκοντων.
Ἀγνατία Ἀυτοκρατορίας (Θ, 218)